

אילן שיינפלד

אין צפור כזו, קורציפה

איורים: הלח חבקין

Ilan Sheinfeld

There is no Such a Bird, Kortsipa

Hebrew rights © 1999 by
Shufra for Fine Literature (1998) Ltd
27 Pines St. Neve Tsedek, Tel Aviv
Printed in Israel, 1999.

Illustrated by Hilla Havkin

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם,
לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
אחרת - כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה
אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא
מסת"ב: X 009-495-965 ISBN

© כל הזכויות שמורות
לשופרא לספרות יפה (1998) בע"מ
הפקה: סדר-צלם בע"מ
נדפס בישראל תשנ"ט/ 1999

אילן שיינפלד

אין צפור כזו, קורציפה

ציורים ועצוב: הלה חבקין

הוצאת שופרא לספרות יפה (1998) בע"מ

בספר אחד היתה צפור מאד מוזרה. שלא כמו שאר העופות וצפרי-השיר, לא מתוך ביצה בקצה אל העולם, אלא מתוך ראשו של סופר. יום אחד נשמע בין השיחים בקצה החרש ציוץ רפה, ואחריו רחש קל, והנה, צפור! "איפה אני?!" ציצה הצפור הקטנה אל פרפרה, שרחפה מעל ראשה הזעיר.

"בחרש", אמרה הפרפרה, הראתה בכנפיה הצבעוניות סביב-סביב ושבה לחפש גבעול, שתוכל להטיל עליו את ביציה.

הצפור הקטנה פערה עינים גדולות והביטה סביבה מבהלת. מרב תמהון מול העולם נסוגה על רגליה העדינות, עד שהרגישה אדמה רפה. רגליה דרכו על המון אבקנים שנשרו על הארץ. היא התכרבלה בהם כמו בשמיכה.

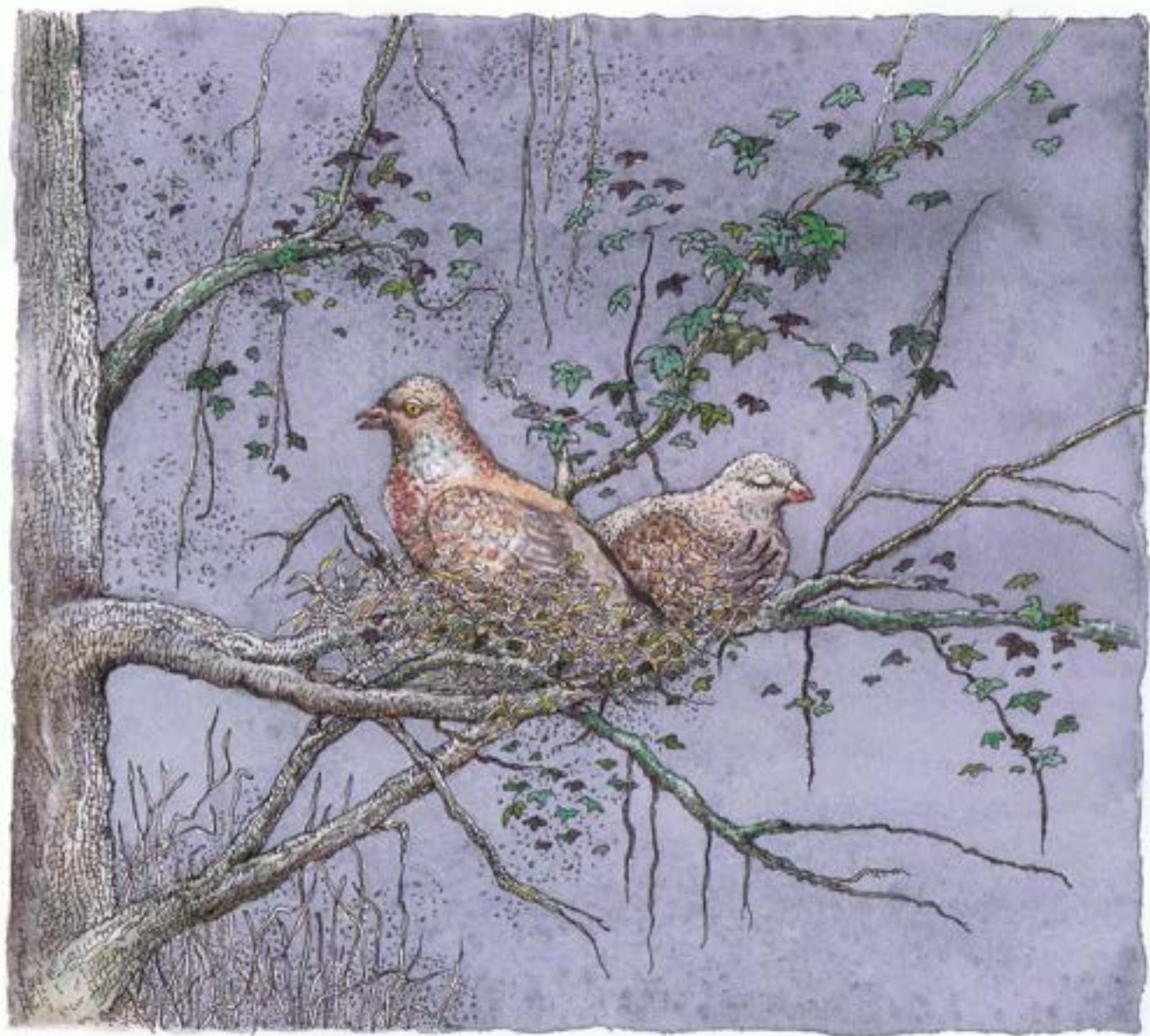
בְּלִילָה הַעִיפָה הָרוּחַ אֶת שְׁמִיכַת הָאֲבָקָנִים, וְהַצֶּפֶר רָעָדָה מִקֶּר מִתּוֹךְ
שְׁנֵתָהּ. הִיא הִתְהַפְּכָה לְכָאן וּלְכָאן, וּפִיהָ נָקַשׁ וּמִלְמַל קְרָרָר... צִיף... צִיף...
צִיף... קְרָרָר... צִיף... צִיף... צִיף... צִיף... .

בְּמֵרוֹמֵי הָעֲצִים, אֲשֶׁר תַּחְתִּיהֶם נָחָה הַצֶּפֶר, נִדְּדָה שְׁנֵתָהּ שֶׁל אִמָּא צוֹצֵלָת.
הִיא חָלְמָה שֶׁשְׁמָעָה קוֹלוֹת שֶׁל גּוֹזְלָה קִטְנָה. כְּשֶׁגָּבְרוּ נְקִישׁוֹת הַמַּקּוֹר,
קִפְצָה אִמָּא צוֹצֵלָת מִשְׁנֵתָה בְּבִהְלָה. "צוֹצִי, צוֹצִי", טִפְחָה בְּכִנְפֶיהָ עַל פְּנֵי
בַּעֲלָהּ, שֵׁשֶׁן בְּשִׁלּוֹה לִידָהּ.

"הֶמְמָמָ... מַה...?", הֶמְהָם מֵר צוֹצֵל וּפָקַח אֶת עֵינָיו. "מַה קָרָה?"
"צוֹצִי, שְׁמַע, יֵשׁ כָּאן גּוֹזְלָה שֶׁל צֶפֶר מִשְׁנָה, שְׁעוֹשָׂה מִשְׁהוּ כְּמוֹ קְרָרָר...
צִיף צִיף צִיף... קוֹרְצִיפָה!"

"הֶמְמָמָ... אֶת סֵתָם חוֹלְמָת, צוֹצָה", מִלְמַל מֵר צוֹצֵל וְהִתְעַטֵּף שׁוֹב בְּכִנְפוֹ
הַעֲלִיוֹנָה. "הֶמְמָמָ..."

"שְׁמַע, שְׁמַע הֵיטֵב", נִגָּעָה שׁוֹב צוֹצָה הַצּוֹצֵלָת בְּחִזּוֹהוּ שֶׁל בַּעֲלָהּ.

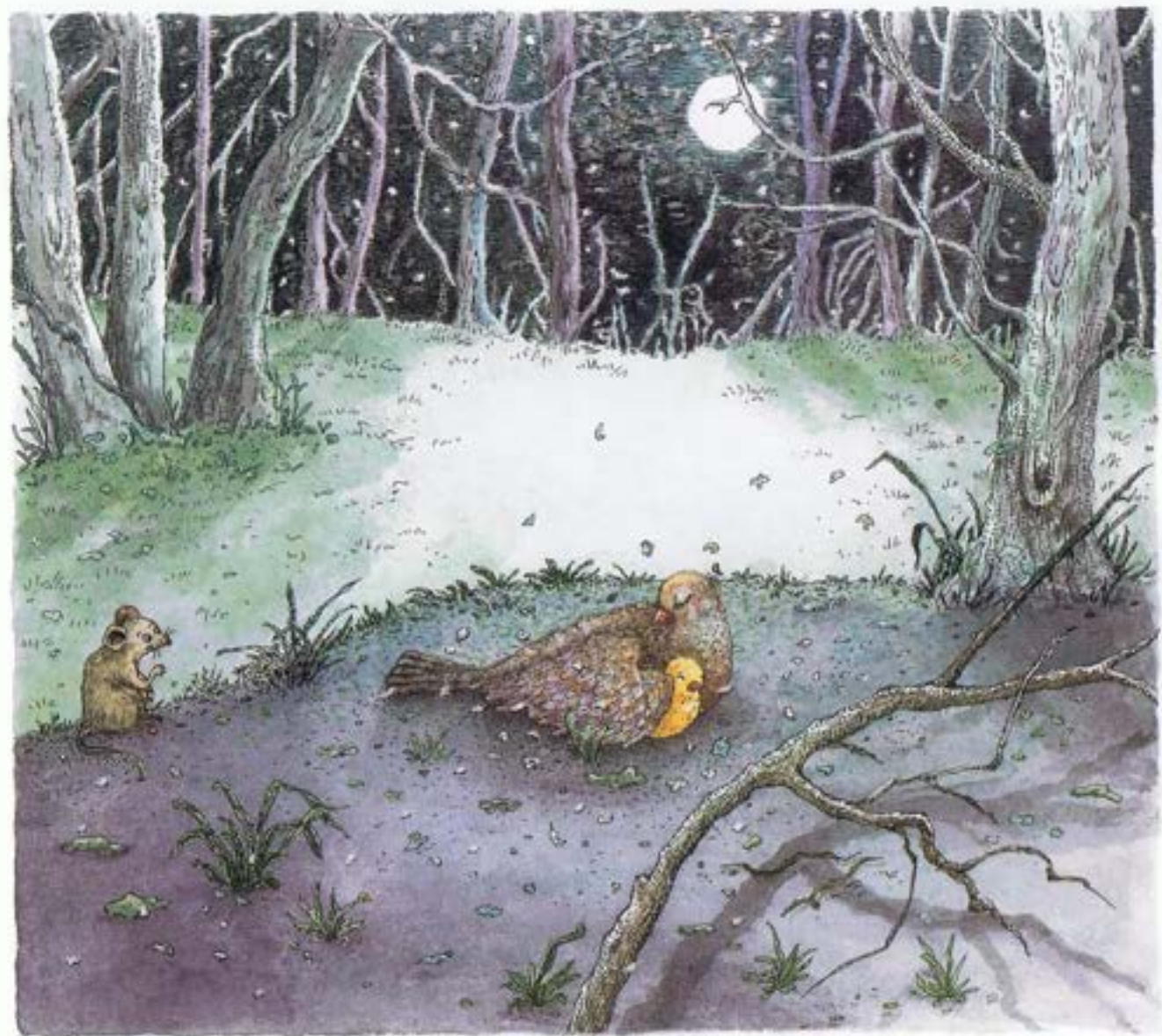

"המממ...", ענה צוץ. "איזה קור ואיזה ציפה. הרי אין צפור כזו, קורציפה!".

אבל לפתע שוב הדהד קולה של הגוזלה בין ענפי העץ. מר צוצל עשה כנפו כאפרנסת, האזין, גרגר ומיד נתר במורד הגזע. הוא דלג אל הארץ וקפץ אל בין השיחים, עד שנתקל במשהו רך ורועד. הוא השפיל עיניו אל הקרקע.

"הוי, איזו מתק, צפצף מר צוצל לאשתו. "צדקת. באמת יש כאן גוזלנת של... קורציפה?!". הוא נגע בזהירות במקורו בגופה הזעיר של קורציפה. "בואי, ילדנת, עלי אלינו". אבל קורציפה היתה כה קטנה, שלא ידעה לעוף. בראותו כן, הודיע לאשתו כי ישאר לשמור על הקורציפנת, ונשכב לידה, עוטף את גופה הצהבהב בכנפיו הרחבות.

בקר זרח על החרש, וכל העצים נצצו. המלה גדולה מלאה את הצמרות
ואת השיחים, עד שהעירה גם את קורציפה. היא פקחה עיניה, והסתנורה
משפע האור שחדר מבעד לעלים. מיד השפילה אותן לארץ, ואז קפצה
נדהמת ממקומה. קרוב-קרוב ליד ראשה גלתה את ארוחת הבקר, שהכין
לה מר צוצל, שחשב כי אם אינה צוצלת, ודאי אינה אוכלת זרעונים. מולה
מצאה ערמה גדולה של... תולעים!

קורציפה הביטה בתולעים. הן הרימו אליה את ראשיהן הזעירים. "צפור
צפור", שאלו התולעים האדמות. "את באמת רוצה לאכל אותנו?".
"איכס", אמרה קורציפה. "מה פתאם!" ומהרה לידות מהן הלאה.
התולעים יצאו בזחילה מרב שמחה, וקורציפה החלה לשרר ורכה בין
השיחים, מלקטת לה זרעונים למאכל.

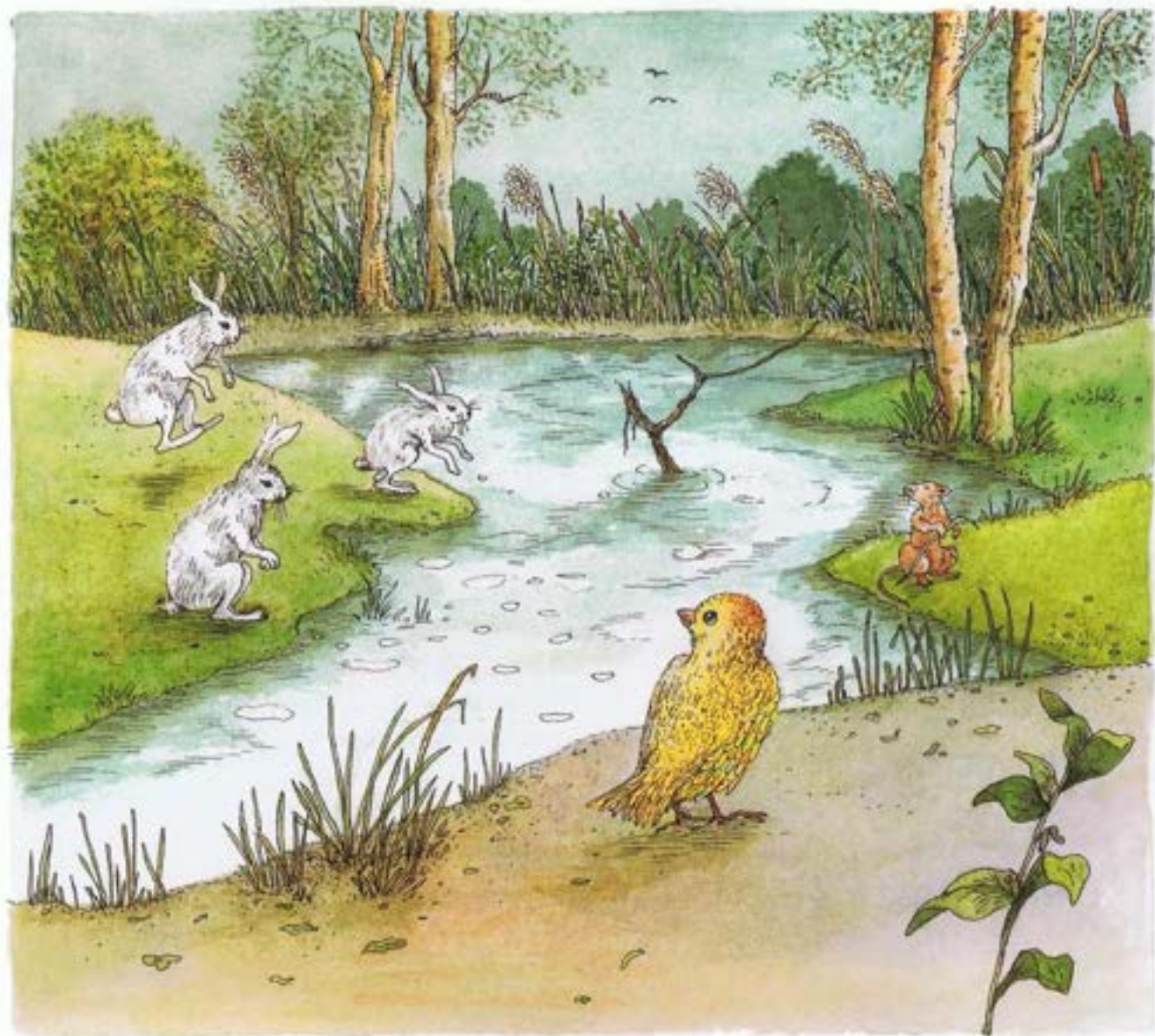

כַּאֲשֶׁר שָׁבְעָה, קִפְצָה הַגּוֹזְלָה הַחֲכָמָה אֶל הַמַּעֲיָן. הִיא חִכְתָּה שֶׁהָאֲרָנְבוֹת
יִזְוּוּ מִן הַמַּיִם, וְאִזּוּ צָעָדָה אֲלֵיהֶם בְּזִהִירוֹת, הוֹשִׁיטָה מִקּוֹר וְשִׁתְתָּהּ. אַחֵר
שָׁבָה וְדִלְגָה הִלָּאָה, עַד הִשִּׁיחַ שִׁתְחַתְּיוּ נִשְׁכְּבָה לְנוּחַ וּלְהִרְהוּר.
קוֹרְצִיפָה כָּכֵר הַבִּינָה, שֶׁהִיא לִבְדָּה בְּעוֹלָם. אֵין לָהּ אָבָא וְאָמָא, וְשׁוּם בַּעַל
כֶּנֶף, כִּמוֹ פֶּרֶפֶרָה אוֹ צוֹצֵלָת, לֹא יָכוֹל לְאַמְצָהּ לוֹ כִּבְתָּ, גַּם לֹא לְהֶאֱכִילָהּ, כִּי
הִיא צָפוֹר מִמֵּיִן אַחֵר. מִמֵּיִן שָׂאֵף אֶחָד בִּיעֵר לֹא מִכִּיר. מִמֵּיִן הַקּוֹרְצִיפָה.

קוֹרְצִיפָה הִיָּתָה קִטְנִטְנָת, אֲבָל אֲמִיצָה. הִיא הַבִּינָה, כִּי עָלֶיהָ לְדַאֵג לְעֲצָמָה.
לִכֵּן הִתְנַעְרָה מִמִּקּוּמָהּ וְהִחֲלָה נִוְדָדָת בְּמַעֲבָהּ הִיעֵר, תָּרָה לָהּ אַחֵר עֲנָף לְגוֹר
עָלִיו.

הִיא הִלְכָה וְהִלְכָה וְהִלְכָה וְהִלְכָה, וְלִמְעֵשָׂה הִלְכָה רַק מְרוֹחַק מוֹעֵט, שֶׁנֶּרְאָה
רַב רַק לְצַפְרִים קִטְנִטְנוֹת. לְבִסּוֹף הַגִּיעָה לְשִׁיחַ נְמוּף, שֶׁעָלִיו עָמַד פֶּשׁוּשׁ, וְצִיץ
"פֶּשֶׁשׁשׁ ... פֶּשֶׁשׁשׁ ... פֶּשֶׁשׁשׁ..."

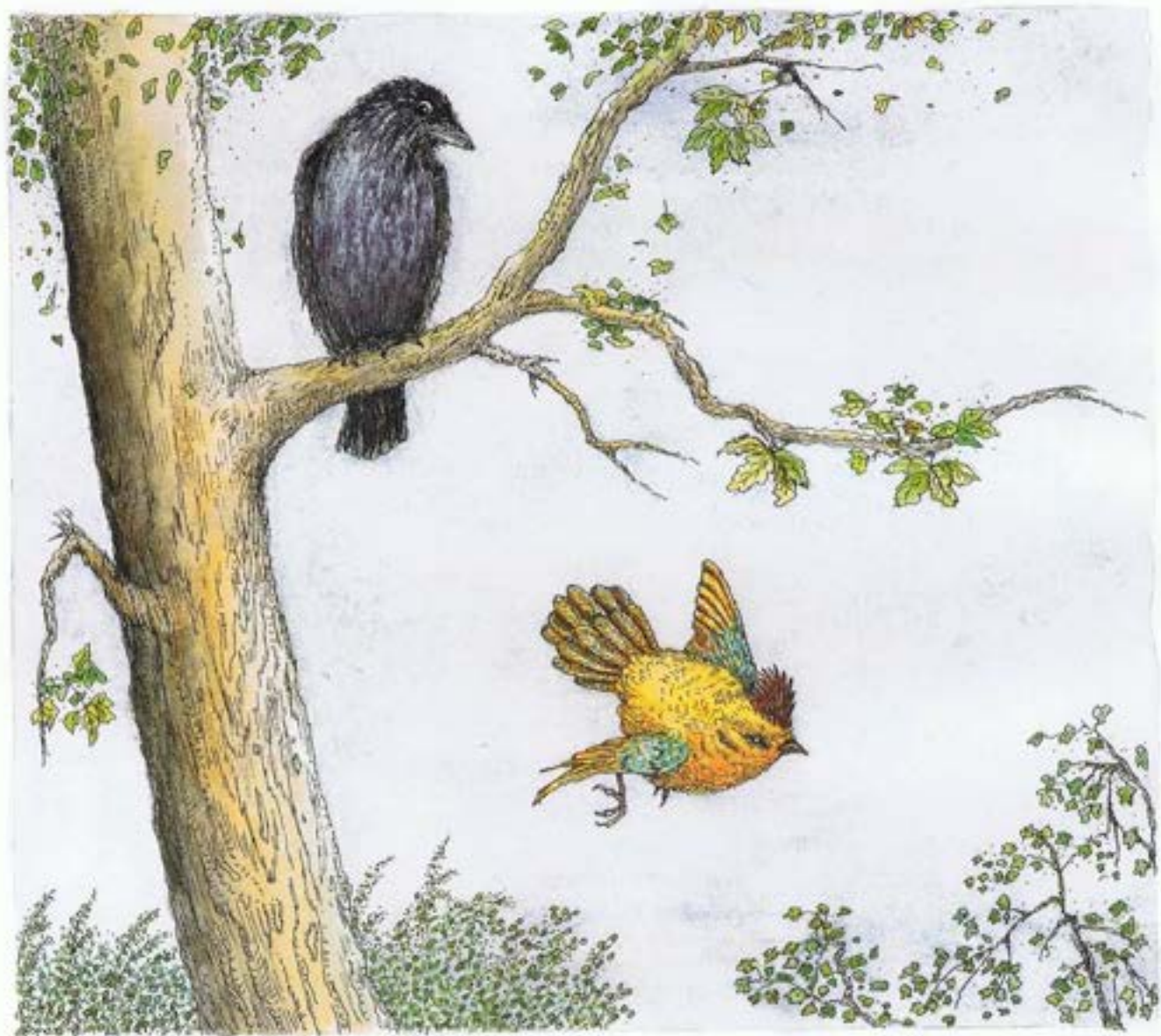
"שלום פשוש", לחשה קורציפה העיפה. "אפשר לגור לידך?"
"כן", השיב הפשוש. "אבל איזה מין צפור את?!"
"אני גוזל של קורציפה", צפצפה קורציפה, וכבר החלה לרפור לה ענף
קטן, בסיב-פרוה שנשר מזנבו של חתול-פרא.
"אבל אין צפור כזו, קורציפה!", תמה הפשוש. "נו, פשוש... לא חשוב...
פשוש... פשוש... ברוכה הבאה..."
קורציפה הביטה בו בעצבות. איש בחרש אינו מכיר את מין הקורציפה.
ימיה לא יהיו קלים כלל. אבל היא אורה כחות, והמשיכה ללקט אניצי-
קש, גבעולים ושרכים שאותם שזרה יחדו, ואחר עברה עליהם בלשונה
הרטבה, כדי שידבקו אלה לאלה. ואכן, לפנות ערב, כשחשך ירד על
החרש, ברכה קורציפה את שכנה הפשוש ללילה טוב, ונכנסה אל תוך קנה
המעגל, התלוי בין ענפים.

עָבְרוּ יָמִים, עָבְרוּ לַיְלוֹת, הָאָבִיב תָּם, וְאַחֲרָיו עָבְרוּ קִיץ, סתו וְחֹרֶף. בְּמִשָּׁךְ
כָּל הַיָּמִים טָרְחָה קוֹרְצִיפָה בְּלָקוּט זֶרְעוֹנִים טְעִימִים וּבִתְקוֹן הַקֵּץ, וּלְפָנוֹת
עָרֵב הִיָּתָה יוֹשֶׁבֶת עַל זֶלְזֵל וּמִשׁוֹחַחַת בְּנְעִימִים עִם הַפֶּשׁוּשׁ הַנְּחֻמָּד. אָבֵל
בְּלַיְלוֹת, לִפְנֵי שֶׁהִיָּתָה נִרְדָּמָת, הִיָּתָה מְבַקֶּשֶׁת מֵאֱלֹהֵי הַצִּפֹּרִים שִׁי־צְמִיחָ לָהּ
נוֹצוֹת יִפְהַפְיוֹת, כֵּךְ שֶׁכָּל עוֹפּוֹת הַחֹרֶשׁ יֵרְאוּ שֶׁיֵּשׁ צִפּוֹר כְּזוֹ קוֹרְצִיפָה,
וְאִפְלוּ צִפּוֹר יִפָּה.

אֱלֹהֵי-הַצִּפֹּרִים שָׁמַע אֶת בִּקְשָׁתָהּ. כִּאֲשֶׁר נִגְמַר גַּם הַחֹרֶף, וְהַגִּיעַ שׁוֹב אָבִיב,
יָצְאָה קוֹרְצִיפָה בֵּת הַשָּׁנָה בְּמַעוֹף נִמּוּךְ מֵעַל שִׁיחֵי הַחֹרֶשׁ, פָּרְשָׁה אֶת כְּנָפֶיהָ
הַסִּסְגוֹנִיּוֹת וְצִפְצָפָה בְּקוֹל גָּדוֹל "קִרְרִיר... צִיף... צִיף... צִיף... קוֹרְצִיפָה!".
שָׁמַע הָעוֹרֵב בְּמִרוֹמֵי הָעֵץ, חָדַל מִקְרָקוֹרוֹ, נָחַת עַל הָאָרֶץ וְנִעְמַד לְמוֹלָה.
"תְּצִיִּי, תְּצִיִּי, קִרְקֵר." "אֵת מְאֹד יָפָה." קוֹרְצִיפָה נִפְתְּחָ אֶת הַחֹזָה, אָסְפָה
אֶת כְּנָפֶיהָ הַכְּחָלוֹת-צִהְבוֹת, זָקְפָה אֶת צִיצָתָהּ הָאֲדָמָה וְשָׂרָה "קִרְרִיר..."

קורציפה ! קורציפה !". העורב הקשיב, חשב רגע ואז פלט לעברה: "אבל
אין צפור כזו, קורציפה !". אמר, ועף לדרכו.
קורציפה נצבה מבישת במקום. היא מאוד נעלבה מן העורב, אבל החליטה
לא לוותר. כל צפרי-היער עוד יכירו אותה, את קורציפה ! על כן נתרה על
רגליה, פרשה כנפיה באויר, פערה את מקורה הכתם וזעקה "קרררר...
קורציפה ! קורציפה ! קורציפה !".
מעל ראשה של קורציפה המסכנה עברה להקה גדולה של זרזירים, בדרפס
מן הארץ אל ארצות הקר. הם הביטו בצפור הצבעונית החגה וזעקת
תחמיהם, והשיבו לה במקלה: "אנחנו עפים בכל העולם. אנחנו עוברים
מארץ לארץ, מיבשת ליבשת. ובשום מקום אין צפור כזו, קורציפה !".
צוחו, והמשיכו במעופם.

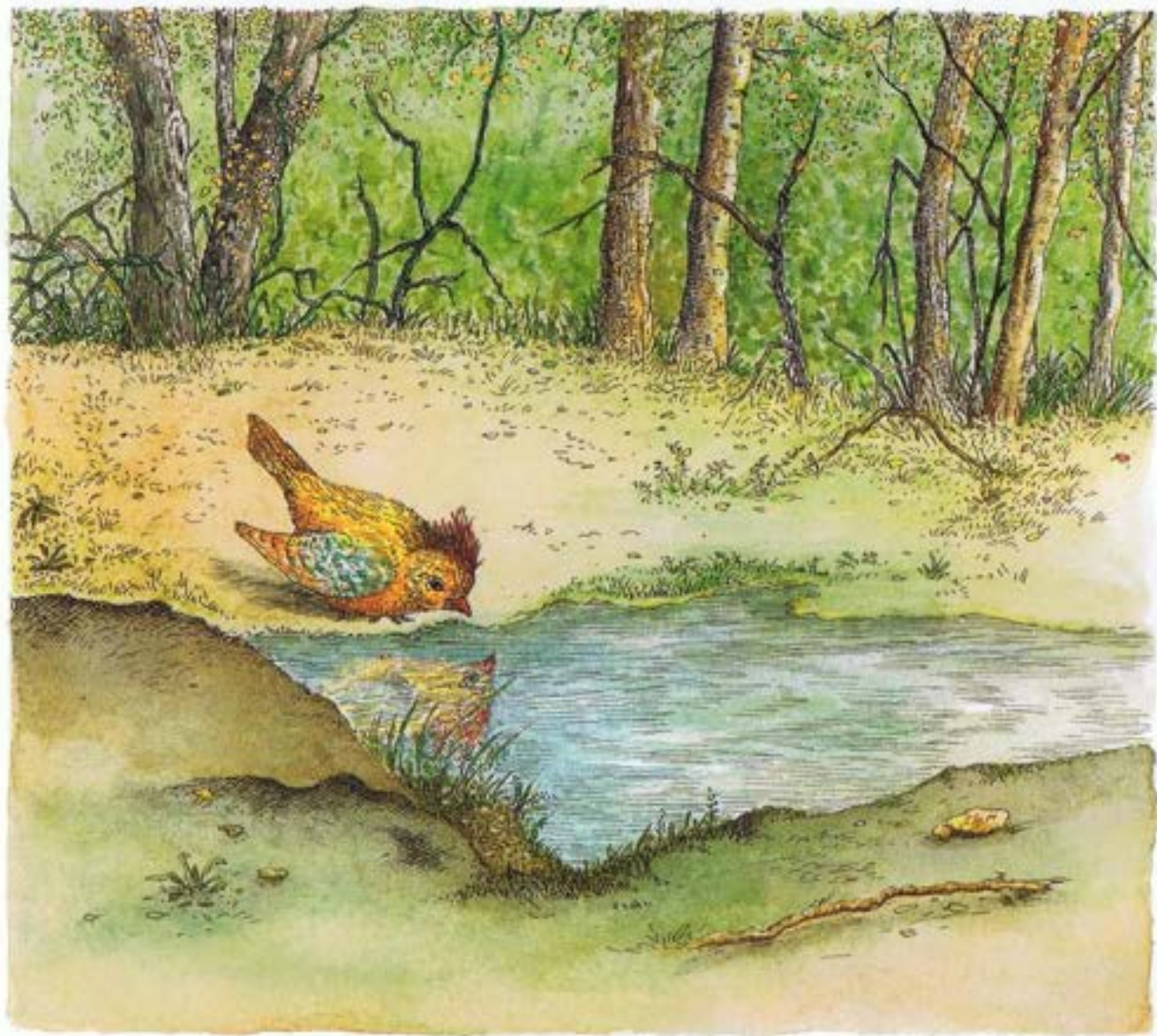

מכללת לוינסקי לחינוך
הספרייה

קורציפה כל-כך נפגעה שפשוט נפלה על הארץ. היא נחתה קרוב למעין, ונעמדה ליד המים. לפתע ראתה את בבואתה נשקפת אליה. "הנה", צווחה בכל כחה. "הנה, יש צפור כזו קורציפה!". היא כה קרבה אל המים, עד שכמעט טבעה. ואז ראתה, שגם הצפור במים קרבה אליה. אם אין במים עוד קורציפה, אמרה לעצמה קורציפה החכמה, וזו רק אני נראית במים, לפחות ברור לי שאני ישנה, ואני קורציפה. אז יש צפור כזו, קורציפה! אני!

עיפה שבה קורציפה אל קנה והתחבאה בו משאר העופות. לא היו לה חברים, אבל היה לה את עצמה. קורציפה התרגלה לשחק עם עצמה, לדבר עם עצמה ואפילו לאהב את עצמה. ואז, יום אחד, שמעה קריאה מכרת נשאת ממרחקים. "קרררר... ציף... ציף... ציף... קורציפה!".

קורציפה לא האמינה למשמע אַזְנֶיהָ. היא נתרה בהתרגשות אל שְכֵנָה הפשוט, שהיה טרוד באותה עת בתקוּן קִנּוּ. "שְכֵן יָקָר, שְכֵן יָקָר", מהרה אליו קורציפה. "האם גם אתה שומע?". "פִּשְׁשִׁשׁ... אני כֵּל-כָּךְ עֵיף, פִּשְׁשִׁשׁ... שומע מה?" פִּשְׁשִׁשׁ הפשוט. "שִׁמֵּעַ, שִׁמֵּעַ", קרבה אליו קורציפה את כִּנְפָהּ. "פִּשְׁשִׁשׁ... קרררר... בְּחֵי... קוֹר... פִּשְׁשִׁשׁ... צִיף... צִיף... צִיף... קורציפה!" הנהן הפשוט. "בְּחֵי! אני שומע עוד קורציפה!".

אף קורציפה המאשרת לא המתונה לתשובתו, ועפה במהירות לעבר הקול המיאש, שהמשיך לקרא "קרררר... קרררר... קורציפה! קורציפה!". היא חלפה דרך העצים, חצתה את החרש ועברה מעל המעין, עד ששמעה לפתע את הקול קרוב מאד אליה. היא האטה את מעופה ויָרְדה אל הארץ. והנה, ליד שיח פרחוני, ככה, באמצע החרש, עמדה עוד צפור קורציפה!

הקורציפה החדשה הביטה בקורציפה שלנו. היא הביטה בה והביטה בה, ואחר שפשפה את עיניה בתדהמה. "מממה...", לחשה. "יכול להיות שגם את קורציפה? מה, יש צפור כזו, קורציפה?!"

"כן, כן", ציצה קורציפה באשר וסקרה אותה מכף רגל ועד ציצת-ראש. "באמת יש כזו צפור, קורציפה?!" היא קפצה בחדוה אל קורציפה ונשקה לה על ציצתה. "אני כל כך שמחה שמצאנו זו את זו. תמיד אמרו לי, שאין כזו צפור, קורציפה?!" "גם לי", נאנחה קורציפה השנייה. "גם לי".

מֵאֵז עָבְרוּ קִיּוּצִים וְחֶרְפִּים. צוּצְלוֹת בָּאוּ וְצוּצְלוֹת עָפוּ, עוֹרְבִים כָּרְסְמוּ פֹה
וְכָרְסְמוּ שָׁם, וְרִזְרִים עָבְרוּ בְּמַעוֹפֶם הַלֹּךְ וְשׁוֹב, מֵאַרְצוֹת הַקָּר שֶׁהִתְחַמְּמוּ
אֶל אַרְצוֹת הַחֹם שֶׁהִתְקַרְרוּ, וּמֵאַרְצוֹת שֶׁהִתְחַמְּמוּ אֶל אַרְצוֹת שֶׁהִתְקַרְרוּ
שׁוֹב, וְאֵלוּ שְׁתֵּי חֲבֵרוֹתֵינוּ הַקּוֹרְצִיפוֹת נוֹתְרוּ יַחְדָּו עַל אוֹתוֹ עֲנָף עַד עֶצֶם
הַיּוֹם הַזֶּה.

"יש כאן גוזלה של צפור משנה, שעושה משהו כמו קרררר...
ציף ציף ציף... קורציפה!"
"המקמ... איזה קור ואיזה ציפה. הרי אין צפור כזו,
קורציפה!"
אבל לפתע שוב הדהד קולה של הגוזלה בין ענפי העץ.

קורציפה היא ציפור מיוחדת, שהסוככים אותה לא מכירים בקיומה. מתוך הבדידות
מפתחת קורציפה השלמה וקבלה עצמית. עם היכולת לאהוב את עצמה מתפתחת בה
היכולת גם למצוא לה חברה מתאימה, הדומה לה בחריגותה - ובייחודה.

"אין ציפור כזו, קורציפה" הוא משל על כוחה של סובלנות וקבלתו של האחר כדרך
חיים. הספר מתאים להעברת נושא כבוד האדם וקבלת השונה, לילדים בגילאי
ראשית קריאה.

אילן שיינפלד, 1960, משורר וסופר. ספריו לילדים: "מן הלב של תל אביב" (דביר,
1984), "שלום" (הקיבוץ המאוחד, 1989), "הספר המשונה של מרגוליס" (הקיבוץ
המאוחד, 1991).

